

lertid, dels at der kan gives Tilfælde, hvor det Barn, som har fyldt 14 Aar, ikke behøver Andres Hjælp, dels at Størrelsen og Varigheden af saadan Hjælp kan stille sig meget forskjellig. Som Regel kan man gaa ud fra, at Hjælpen, der som oftest vil bestaa i Udgifter ved Barnets Anbringelse i Værelse eller Tjeneste, i Anskaffelse af Klædningsstykker o. L., i Reglen vil være betydelig mindre og falde paa en anden Maade end i Barnets yngre Alder, og i hvor vel der ved Pl. 6te December 1839 § 3 er givet BARNEFADEREN Afgang til at andrage om Nedsættelse i Bidraget — en Afgang, som paa Grund af Retsvidenhed vistnok saare sjældent bliver benyttet — turde det dog være mindre heldigt, naar Paragrafen synes at bestemme den yderligere Forpligtelse, der paalægges BARNEFADEREN, saaledes, at det samme Bidrag, som i sin Tid er paalagt ham indtil Barnets 14de Aar, skal vedblive at paahvile ham, indtil Barnet har naaet 18 Aars Alderen, for saa vidt der i samme Tidsrum behøves Bidrag af Moderen til dets Underholdning. Det vil nemlig, som anført, i Reglen være Tilfældet, at der kun behøves mindre Hjælp fra Moderens Side, og saa skal, efter Forslaget, uden Hensyn hertil BARNEFADEREN vedblive at betale det samme Bidrag, som hidtil har været ham paalagt. Det synes derhos efter Paragrafen mindre klart, hvorledes der egentlig vil være at forholde med Hensyn til Tidspunktet og Maaden for Fastsættelsen af det omhandlede yderligere Bidrag fra BARNEFADEREN. Udvalget gaar ud fra, at Meningen er den, at FADERENS Underholdningsbidrag, som hidtil, af Øvrigheden fastsættes indtil Barnets fyldte 14de Aar, og naar dette Tidspunkt er naaet, og FADEREN skulde vægre sig ved godvillig at yde sit Bidrag til Udgifterne ved Barnets Anbringelse m. v., at Sagen da paa Begjæring af Moderen eller Barnets andre Forsjorgere skal tages op paa ny og forelægges Øvrigheden, der da afgjør, paa hvilken Maade og i hvilket Omfang der bør paalægges BARNEFADEREN yderligere Bidrag.

Udvalget har ønsket dette udtalt noget klarere, og dertil figter Endringsforslaget Nr. 1.

Der blev, navnlig med Sigte paa Plakaten af 6te December 1839 § 2 (o: „denne Udvidelse af foransførte Pligt skal imidlertid ikke være anvendelig med Hensyn til de Børn, der allerede ere fødte paa den Tid nærværende Anordning kundgjøres“), under Sagens første Behandling reist det Spørgsmaal, om Paragrafens Bestemmelser kunde antages anvendelige ogsaa med Hensyn til de Børn, der ere fødte, førend Loven træder i Kraft. Udvalget skal hertil bemærke, at det synes mindre billigt og ikke svarende til Lovens Siemod, at raade Bod paa Manglerne ved de nu bestaaende Forhold, saafremt man vilde fastholde en Undtagelsesbestemmelse, som den foran nævnte, og naar Paragrafen faar den Affattelse, som af Udvalget foreslaaet, skjønnes det ikke, at der kan reises Tvivl om, at Bestemmelsen maa omfatte alle de uegte Børn, med Hensyn til hvilke FADERENS Forsjorgelsespligt ikke allerede er ophørt paa den Tid, Loven træder i Kraft.

ad § 2.

Naar det i denne Paragraf bestemmes, at Moderen til et udenfor Ægteskab avlet Barn skal kunne forlange BARNEFADEREN paalagt at afholde Halvdelen af de særlige Udgifter, som Svangerskabet og Barselsården har medført for hende, har det været Gjenstand for Udvalgets Overveielse, om Lovgivningen ikke ved et saadant Tilfagn vilde give BARNEMODEREN en Betryggelse, som kunde forlede hende til med mindre Modstræben at indlade sig paa en letfindig Forbindelse, saa at der muligen kunde gøres den Indvending, at en saadan Begunstigelse er egnet til at fremme Uædelighed. Udvalgets Flertal kan dog ikke se nogen Fare i den Retning, idet det maa erindres, at Paragrafen kun kan forstås saaledes, at der først bliver Tale om det omhandlede Bidrag efter at Barnet er født, og under den langt fra utvivlsomme Forudsætning, at der under den til